

Setmanari portanfeu de la Joventud d'Esquerra "Estat Català" de Badalona i Santa Coloma de Gramanet

22 FEBRER 1936

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARME, 57

NÚMERO SOLT: 20 CTS

6 d'Octubre - 16 Febrer

Consideracions

L'emoció encara dura; la victòria de les Esquerreres a tot Catalunya ha produït un entusiasme potser massa fort i tot.

D'ací uns quants dies, Catalunya celebrarà un dia de festa nacional amb motiu del retorn a la Pàtria dels Consellers empressonats per ésser-li massa fidels.

Hi haurà crítics i visques i entre tots aquests desfogaments i esplais, sentirem abatre sobre el nostre cor de patriotes, un inacabable elogi de l'Estat que encara va païnt la llibertat que va robar-nos.

La repressió del 6 d'octubre a la nostra terra, va ésser feta — com sempre — d'acord amb la tradició troglodítica, amb el típic concepte espanyol unitari.

No es perseguia la rebel·lia, sinó aquell catalanisme que havia gosat plantar cara a les ordres de la capital, recés i protecció de la típica ganduleria oficial espanyola.

La contrasenya era en tot i per tot, la destrucció de l'esperit català que bategava en tots els catalans conscients de llur deure.

Aquesta norma va emprar-se en el local del Partit Nacionalista Català de la nostra ciutat. El mobiliari fou destruït amb un zel digne de millor causa; uns volums de la Història Nacional de Catalunya d'En Rovira i Virgili foren bàrbarament mutilats per les baionetes dels analfabets defensors de l'ordre i com que oferien massa resistència, per a donar una prova més del seu cretinisme, per tal de donar lliure curs a la ràbia que duïen amagatzemada, varen abocar tinta damunt aquelles planes que no havien comès altre crim que recordar-nos les gestes dels nostres avant-passats.

El que va passar al local ciutadà no és pas res però, comparat amb el llatrociní criminal que a la veïna ciutat fou portat a cap per al Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria.

Aquesta setmana el CADCI serà obert al públic, serà obert a la voracitat curiosa de milers de ciutadans que hi faran una bo-

nió de lamentacions i hi acudiran talment com si fos una atracció més de les festes de la victòria. Tothom es podrà fer càrrec de la fúria devastadora d'un exèrcit rapisaire i sense control. Cal que tothom s'asabenti de qué amb tot i haver-hi hagut guàrdia permanent, el Centre ha estat robat per uns nous gangsters que es pensen ésser homes d'honor i que no han fet res més que deshonorar la terra que els ha vist néixer...

Catalans que anireu al Centre. Feu primer exàmen de consciència i penseu que dintre aquelles parets esbotzades per la metralla dels seculars enemics de Catalunya, hi batega encara l'esperit d'aquell patriota exemplar que fou en tots els aspectes Jaume Compte. Penseu que tant ell com tots els que l'acompanyaven en aquell acte de suïcidi patriòtic, sabien a l'avantada que anaven de cara a la mort, i hi anaven serens i amb tota fermesa, car es tractava de defensar encara que fos inútilment el prestigi i l'honor de la nostra terra.

Aixó vol dir, catalans, que cal recordar-nos d'ells i fer també que puguin recordar-los amb orgull i amb esperit d'emulació i de superació aquells que vindran després de nosaltres.

Jaume Compte i els seus companys han entrat de ple en el llarg martirologi de catalans que volen alliberar llur Pàtria; hi han entrat en unes circumstàncies que considerem encara més honoroses que les dels caiguts el 1714.

A nosaltres ens toca doncs de fer el possible per tal de què la seva gesta i el seu nom, no siguin una gesta inútil, no siguin un sacrifici estèril.

Pels ulls del vianant, convé que Jaume Compte, tingui el monument que li correspon; pels ulls dels catalans separatistes, pels ulls dels patriotes, cal que aquell monument sigui el mirall on tothom podrà aprendre el camí que cal fer per alliberar una Pàtria esclava.

Ha acabat l'estrèpit de la campanya electoral, s'han efectuat les eleccions, hi ha resultat corregit i augmentat el que lògicament tenia de resultar i que sense sentar plaça de profeta ja prevèiem al veure la disciplina i la civilitat de les masses populars demostrada al llarg de la intensa campanya de propaganda i agitació pre-electoral.

La propaganda catastròfica, roï i baixa de sostre de les dretes ha donat també a profit de les esquerres el resultat que tenia de donar; penjats encara en les parets queda tota una gamma de cartells que produeixen les més diverses sensacions, que van del fàstic més profund a la hilaritat més general i no parlem del gust artístic perquè també aquest ha desertat de l'Ordre per fer-se esquerrà. Resultat, les dretes s'han ben lluit.

Deixem doncs això, ja com una cosa episòdica que entra en el domini de les coses passades, i anem a parlar del que es objecte del nostre article d'avui.

No creiem que hi hagi cap partit que tingui la peregrina idea d'atribuir-se la victòria. Aquesta és l'obra de tots ells, del més gran al més modest, tots hi han aportat la seva necessària col·laboració. A més el factor principal ha estat la ineptitud que han demostrat les dretes par a governar i el seu esperit obscur i cavernari que porta com un procés biològic agermanats, l'odi i la venjança, han produït ço que no es produïria a Anglaterra; que es fes al nostre poble un Front que va d'Acció Catalana a l'extrema esquerra comunista, i les dretes poren avui una desfeta sense precedents en el nostre poble.

Hem sortit de la lluita reconfortats. Tots hem reconegut amb una mica de retard que aquesta victòria seria filla del 6 d'octubre de 1934 i ens ha plascut, encara, que fent-hi les naturals reserves mentals, sentir glorificar aquesta memorable data a diferents pro-homs d'algun sector del Front que han necessitat un any i mesos per a formar-se aquesta opinió.

Podríem aportar per afirmar ço que diem, una copiosa i variada bibliografia a més d'un ric arsenal anecdòtic, que en temps no llunyà caldrà reunir i comentar per saber el terreny que trepitgem i perquè no resulti que els únics que pesquin en els mars avalotats de la nostra política siguin els que no s'hagin mullat, com vulgarment es diu, el cul...

Els que comencem a adornar les nostres testes amb la grisor dels nostres cabells, ens recordem dels fets revolucionaris de l'any 1909 coneguts per la *Setmana tràgica*; llavors es produí una cosa semblant,

Sant Pere perquè no sigui dit que som menys que En Borràs.

Cedir el saló de sessions a l'Aurea de Sarrà per a un recital d'art.

els qui foren els seus detractors, quan l'exposar una opinió no podia perjudicar la seva carrera política, s'apropriaren la corrent d'opinió, en feren un pedestal i s'enfilaren com una carabassera; en canvi he vist relegats a l'oblit després d'haver sofert a l'exili i a la pressió als qui a les barricades ho havien exposat tot per oposar-se a l'aventura africana, mentres que els qui segaren el blat, comodament arrezerats, esperaven l'hora propícia per embolcallar-se amb el lluent mantell de la *Setmana Gloriosa* i fer el seu agost.

Un altre fet que ens ha omplert de joia i optimisme es veure i sentir, com els partits proletaris es convertien en campions de la llibertat integral, absoluta, del nostre poble. El veure que fins Largo Caballero deia que era partidari de la independència de les nacionalitats opreses si aquesta era la seva voluntat, al sentir que fins empraven la nostra llengua per dirigir-se al poble amics que per raó de la seva naixença no hi estaven obligats, i la satisfacció que ens ha produït aquesta concessió justa i natural dels partits obrers l'hem sentit empal·lidada perquè, per compromisos o tàctiques o el que sigui, amb els partits burgesos republicans de fora de Catalunya no l'han manifestada obertament partits republicans burgesos de la nostra terra, que amb aquesta bandera han enganyat a les nostres joventuts.

Es necessari saber, i creiem que per evitar confusionismes perillosos, té de fer-se ràpidament, si la política de la nostra terra té de fer-se dintre de la nostra òrbita o girant a l'entorn de l'òrbita dels partits espanyols, perquè cada ciutadà pugui adoptar les seves posicions, mantenir una política de silenci i confusionaria, per raons de necessitat i de tàctica, estava molt en el seu lloc abans del dia 16 d'octubre; després del dia 16 creiem que cal girar les cartes enlaire i parlar i discutir serena i clarament el que es preté i el que es persegueix.

Cal saber en fi, si dintre de la democràcia hi ha casos *tabú* i si propugnen uns principis laïcs molt posats en raó en els temps presents. Sense adonar-nos-en nosaltres mateixos, reculem vint segles i ens convertirem amb idòlatres.

Els que temen les discussions, perquè generalment interrompen plàcides digestions i en dificulten de futures, potser ens diran que estem desplaçats o que ens asentem i esperem; pel 6 d'octubre un ex diputat que es paseja per París, digué: *qué han fet aquests ximplers, tant bé que estaven*; un altre ex diputat avui diputat el·lecte, digué: *que el sis d'octubre fou una ximpleria pròpia de cervells desequilibrats*; i no ha refusat formar part d'una candidatura que portava com a bandera aquesta data, que hem convingut que fou *gloriosa*. Cal parlar clar, cal parlar clar. El poble ho espera i tots hi guanyem; després de la victòria cal posar les coses al seu lloc.

J. Sala

Alló que nosaltres fariem

Si les nostres joventuts tinguessin representació a l'Ajuntament, començaríem per:

Destituir tots els funcionaris que el sis d'octubre actuaren de delators.

Suspènere els patronats de l'Hospital i de la Casa Ampar. Són de la mena dels que no dimiteixen.

Desitituir el director de l'Hospital i tots els metges que hi han ingressat sense concurs.

Treure els tres migs-arquitectes i posar-n'hi un amb cara i ulls.

Revisar els arbitris pendents de la família del senyor Vives.

Revisar els comptes del Butlletí Oficial que ha estat dirigit per un estafador.

Suspènere les obres d'eixamplament de la Riera de Canyet fins i tant no es posi en clar el negoci de terrenys que hi ha hagut.

Ara que el secretari ha fugit procurar que no torni.

Embargar tots els grans terratinents Barrija, Ventós, etc., que no volen pagar l'impost de solars, que es el més just que hi ha.

Obligar a tots els empleats a aprendre el català.

No pagar el lloguer de cap guàrdia civil si abans no crida "Visca la República".

Pavimentar un altre troç del carrer de